

— Ти... ти го уби! — и този плачевенъ гласъ се обърна на безпомощенъ викъ, който постепенно достигна до нечовѣшки диви крѣсъци.

— Ти го уби! — повтори тя.

Кого... какъ? Значи ковачътъ не лъжеше...

И всичко това се случи така просто и леко, а прекоси останалитѣ му малко дни. Той се надвеси плахо съ тжпъ, недоумяващъ погледъ надъ падналата и въ ушитѣ му забучаха тия странни, непознати за него до тогава диви крѣсъци, после тия животински крѣсъци се откъснаха, плъпнаха изъ мрачината на двора, сипнаха се изъ мълчаливитѣ сокаци и като мъглата на зименъ день се разпротрѣха низко изъ селото.

За мигъ той се почувствува оплютъ и смазанъ, гледъ на многолика сганъ като насвѣтлено желѣзо изцѣло го прониза. Той бѣше окончателно пропадналъ вече въ очитѣ на другитѣ, виждаше се.

И наистина, на предсмъртния кликъ се отзоваха десетина жени и баби отъ съседнитѣ къщи, а по-късно и отъ по-далечнитѣ; такива боси, чорлави, гурливи, съ разтеглени изплашени лица — сякашъ нѣщо страшно, нечувано страшно се бѣ извършило тая нощъ.

— Какво . . . какво се е случило? — питаха едни отъ далече изъ мрачината.

— Господи . . . господи, въ утробата! — тежко се понесе изъ навалицата. Една богобоязливо се прекръсти, по нея всички.